

Ruhumu Kaybettim Hükümsüzdür

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Haziran 2023

Batıl bir renk midir güne küsen güneşin balyalarca serzenişi yoksa atıl bir ışık mıdır içtimada geçen ömrün meali...

Hükmedene taptığım aşkın ırgat yollarında düşüp kalktığım o mecazi firarım kendimden kendime yolculuk yaptığım kah gazabın kah adabın ayarı...

Kelamsız geçmez günüm ama selamsız geçer her heceyi savurduğum içimde hüznü kavurduğum kadar saçarım ışığımı sunarım selamımı semaya yakın bir minvalde bazen göçerim bazen düşerim ve kaldığım yerden devam ederim.

Apartman topuklu bir gizem kimi insan baldırı çıplak kiminin kayrası hüznü dolu çöken omuzlarıma konan kuş belki de cennetten sunulan umudun görünmez iken ruhu.

Eşsiz bir hüznü denizi içimde kıyıları döven büyüyen kalbimin suskun nidaları varsın çörelensin daha çok karanlık yüreğimi ihya edendir de her yenilgide başa sardığım umudu elden bırakmadığım kadar da kanar efkârım.

Bir resimse gün.

Recim edildiğim bir hükümse küskünlüğüm kendime sadece kendime meylettığım bir rota ki emsalsiz bir sevgiyi mihenk taşı bildiğim kendimce.

Çoban Yıldızı bağı yanık.

Zühre Yıldızı solgun bir nidada savurmuş bir kere kuyruğunu.

Bense ne ayım ne yıldız sadece isminin iltimas geçtiği Samanyolunda süregelir yolculuğum.

İndinde hüznün bir minval ki yürek kundaklanmış hercai duygularım varsın körüklensin hüznü dolu mealim elbet kurda kuşa yem olmayacağım yan yatsa da gemim ben kaptanıyım bu hayatın hazan olsa dahi yaz mevsiminin diğer adı.

Hicreti ömrün.

Hicvettiğim kadar sürgün kılındığım...

Haiz olduğum ne ki ne bir kuru canımdan başka ve işte canıma can katandır Rabbin varlığı.

Bir cihan ki sözcüklerin salvosu.

Bir rayiç ki edimlerin tablosu.

Hani, hani, isyanların dindiği...

Hani, hani, her beşerin Rabbinden af dilediği...

Hani, hani, doğar mıyım yeniden doğar mıyım annem olmadan ve yaşar mıyım yalnızlığımı kıtlama yaptığım çayıma eşlik etmese annem?

Bilen bilir.

Gidense dönmez geri.

Gitme ihtimali ile kimse seken bir heceden bir heceye ve sivrildiğim değil yan yattığım hiç değil yan bakanı savururum da tek yumrukta tek hamlede.

Başat iklim.

Başat serzeniş.

Kibar bir yakarış değil benimki insanlardan medet umsam da biliyorum artık nereye varmam gerektiğini.
İlahi Gücün önderliğinde.

Çöken şebeke sistemi bedenimin yine de algılarım açık ve alıntı mahiyetinde yazmıyorum ne de
çalıntıdır duygularım.

Bir rüya mı?

Bir riya mı?

Sunulan bir armağan bellediğim hayatım da zindan ve ziyan olurken.

Soluksuz kaldığımı sanırdım oysaki soluksuz kalan annem ve soyağacımda sayılı ve sıralı her kim ise
kinden nefretten uzak sevgiyle işlediğim sevgiyi ve umudu da elden bırakmadan.

Geçkin şarkılar.

Solmuş şakayıklar.

Silik suretler.

Buruşuk resimler.

Akan çatısı yüreğimin izdiham nedeni ile kapalıdır hani.

Açık uçlu bir sözcük ise sevgi rencide edildiğimden de öte resmettiğimdir ömrü.

Bir meal ki yanık kokan.

Bir mecal ki kalmayan.

Bir riya olsa bile söylenen kimi söz inandığım.

Eşrafın rızasına da yok ihtiyacım var iştiğal ettiğim olsun yalnızlığım ne de olsa Hak yolundayım ve
yüzüme kapanan beşeri kapılardan değil ben sadece İlahi Adaletten medet ummaktayım.

Sözcüklerimi bir çerçeveye yerleştirdim madem ve tüm çekincelerimi de yok saydım ve hurra, diye
giriştiğim bir savaş er meydanında ter döktüğüm tinimde saklı her duyguyu sundum sunalı evrene varsın
olsun hiçliğimle sarmalında inancın demlensin ruhum ve yüreğim varsın dertlensin nurum efkârım ve
nemalandığım kadar hayattan bir mısra dahi yeter varlığımı sunmama yine de direttiğim kadar hiçlik
makamında.

Ruhumu kaybettim: hükümsüzdür.

İçtenliğimi saklı tutuyorum çünkü inancım bütündür ve tam ve aşkın kavisli yollarında varıp varacağım
da sadece hidayet makamıdır tutulan nutkuma ses olan Rabbin ve inancın eşliğinden geçtiğim ve beşik
kertmesi bildiğim sözcüklerin ve sevginin de dinmeyen akıntısında...